

[Bilgrav-Nielsen]

tagelse. Uanset hvad man kan mene om, hvad der skete ved pressemøder og andet under det danske formandskab, er det uomtvisteligt, at demokratiseringsprocessen i EF er blevet sat på skinner, er sat på dagsordenen, mens Danmark havde formandskabet.

I øvrigt har topmødet vedtaget en række resolutioner, som man plejer. Man kan lægge forskelligt i dem, men det er uomtvisteligt, at spørgsmålet om en stærkere økonomisk indsats med det formål at øge beskæftigelsen i EF-landene er blevet accepteret som det væsentligste emne sammen med spørgsmålet om Jugoslavien-problemet, der nu skal arbejdes med i EF.

I den forbindelse synes jeg også, det er vigtigt – det vil jeg også bede oppositionen om at anerkende – at Danmark faktisk med de initiativer, der her er taget over for ledighedsproblemet, er et forbillede for de andre europæiske lande. Selv økonomikommisær hr. Christophersen har jo direkte udtalt, at der var få lande – måske kun Frankrig og Danmark – i EF, som havde økonomisk råderum til også via skattelettelser og lempelse af den statslige udgiftspolitik at give beskæftigelsen og aktivitetsforøgelsen i samfundet et nyt skub. Det er en anerkendelse værd, og jeg tror, at det danske eksempel her vil få betydning i den fortsatte diskussion under udarbejdelsen af den hvidbog om dette emne, som der nu er truffet beslutning om at udarbejde i EF.

Opgave nr. 1 blev løst på bedste vis. Opgave nr. 2 var også taget ud af regeringsgrundlaget: at få skabt reformer på arbejdsmarkedsområdet og på skatteområdet. Vel netop disse to områder var af oppositionen blevet udlagt som noget, man jo havde skrevet meget pænt om i regeringsgrundlaget. Jeg husker fra regeringens tiltrædelsesdebat, at det bestemt var noget, man syntes var formuleret udmærket, men det var da også noget, som man slet ikke troede skulle omsættes til konkret politik, for da ville regeringspartierne jo være rygende uenige. Nu foreligger der et resultat.

Det er bekræftet, at det grundlag, der blev skabt, de formuleringer, der blev indlagt i regeringsgrundlaget, ikke var formuleret på skromt, men var formuleret efter indgående drøftelse mellem de fire partier, og det er nu blevet til konkret dansk politik.

Hvad er det så for et indhold, disse emner har? Ja, det er jo, hvis man skal tro oppositionen, et dybt socialistisk indhold; ja, ikke hvis man skal lytte til SF, for så er det stærkt borgerligt, men hvis man skal lytte til VK-partierne, er det dybt socialistisk. Vi radikale har det problem med den slags skelnen, at vi ved, hvad der lå i kortene, før denne regering trådte til – det ved vi temmelig meget om. Vi har været med til som støtteparti for VK-regeringer, firkløverregeringen, og vi har været med til som deltager i en regering med Venstre og De Konservative at gøre tilløb til en skattereform og til en arbejdsmarkedsreform, som har præcis det samme grundlag, de samme overskrifter som det, der nu har set dagens lys. Der er kun den forskel, at nu er VK i opposition og derfor – alene derfor, sådan må vi tolke det – modstander.

Man er bange for, at regeringen skal få succes på dette her, og derfor er det nok klogt, at man allerede nu, et par måneder før efterårsvalgene, de kommunale valg, og halvandet års tid før næste folketingsvalg, sætter det hårde skyts ind.

Men man forregner sig. Man kan godt forstå, at det kan være et problem for befolkningen i dag at tro på det, vi gør i Folketinget, for de har jo før hørt om store skattepolitiske udspil – Danmarkshistoriens største udspil, og hvad de alle sammen hed, men hvad blev det til? Ingenting.

Når man spørger en borger i dag, om han tror, han får en skattelettelser, vil den fornuftige borger selvfølgelig svare: Nej, det tror jeg ikke på. Det vil jeg se, før jeg tror det. Det er helt naturligt, at man svarer, som man gør, i dag. Jeg ville selv gøre det, hvis jeg sad uden for dette Ting og ikke havde været med i det forberedelsesarbejde, som nu er foregået.

Det, der er afgørende, er, hvad man svarer, når trækkortene næste gang kommer. Det er nok det svar, man aner konturerne af hos Venstre og De Konservative, og det er derfor, man er bange for, hvad der skal ske.

Derfor synes jeg sådan set, at Fremskridtspartiet i dag har valgt et fornuftigere standpunkt end VK-partierne, idet man siger: Vi kan ikke løbe fra, at der er elementer i dette her, som vi har talt for i mange år, og det må vi derfor stemme for, præcis som Berlingske Tidende anbefaler det over for gamle venner hos